

BILL PRICE

Een tijdje geleden meldde onze hoofdredacteur de ontvangst van enkele oudere cd's van Bill Price. Ik dacht meteen aan de gelijknamige bluegrassman maar dat bleek een vergissing. Het betreft hier een Amerikaanse gitarist en songwriter die zich in een breder muzikaal spectrum manifesteert en vanuit Indianapolis opereert. Bob Dylan en The Beatles waren de grote voorbeelden waaraan Price zich als teenager spiegelde. Hij wou naast gitarist in de eerste plaats een degelijk songwriter worden. Zijn eerste muzikale projecten met neef Dave Price draaiden vooral rond het creëren van een repertoire met zelfgeschreven werk. Daarna volgde een intense samenwerking met Mario Noche, het werd een bijzonder creatief leerproces door de wisselwerking tussen de twee songwriters.

Rond de eeuwwisseling richtte Price samen met pianist Garry Boyle en Gordon Boham, een bluesgitarist uit Indiana The Brains Behind Pa op. De merkwaardige naam van de groep werd aan een Dylan song ontleend, 'Maggie's Farm' als ik me niet vergis. Merkwaardig genoeg bevatte het debuut '**Old Hat**', een mini-album met zeven tracks uitsluitend uitvoeringen van traditioneel werk van Dylan en diens inspiratoren als Woody Guthrie. Hier werd nog even wachten op eigen werk van Bill Price. Dat prijkte in 2003 op zijn soloalbum '**Bones & Apples**'. Het werd een bijzonder afwisselend werkstuk waarin een akoestische pianoballade als 'Wild Eyed Blues' afgewisseld wordt met steviger werk, zonder aan subtiliteit in te boeten. Price pendelt van meerstemmige folkrock als '40/40+' naar een op zijn eigen fraai gitaar- en toetsenwerk drijvend 'Howlin At The Moon'. Ook Boyle en Bonham zijn bijwijlen van de partij, in het broeierige 'Black Dog Blues' of een akoestisch pareltje als 'Wooden Indian'. De verhaallijnen die in de meeste songs verwerkt worden bevatten overigens talloze verwijzingen naar de Indiaanse cultuur en leefwereld.

Voor het tweede Brains Behind Pa project werd uitgebreid de tijd genomen. Op '**Better For The Deal**' wordt het trio geassisteerd door een uitmuntende ritmesectie (Jeff Chapin, Jeff Stone). In tegenstelling tot het debuut is deze langspeler uitsluitend met songwerk van Price opgebouwd. Niettemin leidde dit tot een uiterst gevarieerd werkstuk. In het door het zwierige Hammondorgel van Boyle en snarenwerk van Bonham en Price aangedreven 'Mudroom' herinnert het stemtimbre van Price sterk aan de nasale zang van zijn mentor. 'Drowning of Thirst' vertoont gelijkenissen met het oudere werk van The Band. 'Lookin' Crooked' drijft op onderkoelde funkblues met een mooie combinatie van ritmisch pianowerk en wah-wah gitaar terwijl de ballade 'Silver Spade' aan iets van de Stones uit de jaren zeventig herinnert. Tussen de vijftien nummers van dit rijk geschakeerd werkstuk zit geen enkele uitschuiver. Het recentste uit het ons toegestuurde pakketje van Bill Price is een epeetje met drie nummers. 'Lookin' Crooked' hoorden we eerder op de voorganger maar de zogenaamde 'Mannix version' krijgt met de strakke blazerssectie en ingehouden bluesshuffles een totaal andere draai. Nieuw werk als titelsong 'The Circus & The Gallows' en 'Go Away Nicely', een sfeervolle bluesleper waarin Garry Bole en Paul Holdman afwisselend hun

duivels ontbinden op de snaren doen naar meer van dat verlangen. Of al dit fraais de voorbode van een nieuwe volwaardige cd vormt is niet echt duidelijk.

(CVL)

Meer info:

www.billprice.info/

www.hemifran.com